

П А С Ј И Ж И В О Т

Кад је предузеће добило страног инвеститора мајстор Радиша је добио отказ. Нашао се на улици у вртлогу безнађа и неизвесности.

Пријатељи су му саветовали да оде код градоначелника.

-Немам посао, немам уштеђевину, немам инвалиднину и борачки додатак, немам социјалну помоћ, а немам ни тетку и ујака у иностранству! – завапио је пред божанством званим градоначелник.

-Али имаш власт која је вољна да помогне сваком свом грађанину!

Градоначелник је средио мајстор Радиши народну кухињу, а он је за узврат пристао да свакодневно води бригу о градоначелниковим доберманима, Астору и Цезару. Брига је подразумевала доношење хране из пет шопа, чишћење бокса и извођење паса у свакодневну шетњу.

Пошто су се договорили градоначелник је одвео мајстор Радишу у продавницу псеће хране.

-Ово је Радиша! – представио га је продавачици. – Он ће убудуће долазити за дневни оброк мојих љубимаца. Ви увек направите микс за 2000 динара, а новац ћете добијати од њега.

И тако, Радиша је ујутру одлазио у народну кухињу по своје следовање за преживљавање, потом је свраћао у псећи маркет и узимао миксовану протеинску – минералну храну за градоначелникове љубимце дајући продавачици договорену своту новаца. Потом је чистио бокс и изводио Астора и Цезара у шетњу, најчешће поред реке.

Заволео је псе а и они њега. Постали су нераздвајни, такорећи породица...

Али...

Радиши се једнога дана упалила лампица у сивој можданој маси: „Даваћу псима свој оброк, а ја ћу себи куповати храну за новац који је намењен њима. Џукелама је свеједно шта једу!“

Астор и Цезар су се неколико дана мрштили на специјалитете народне кухиње а онда су се привикли на сиротињске оброке. Радиша није имао никаквих проблема са преласком на квалитетнију храну. Свакодневница је тако опет постала мирна и једнолична. Пси су били весели и безбрижни, а Радиша задовољан, чак презадовољан.

Једнога дана градоначелник је пролазио поред пет шопа. Продавачица истрча из продавнице.

-Господине, шта се дешава са вашим псима?!

–Ништа! Живи су и здрави, хвала богу!

-Али, човек који брине о њима дуже од месец дана не купује храну код нас!

Градоначелник је одмах отишао кући.

Затекао је псе како се сладе чорбастим пасуљем у који је била удробљена векна хлеба. Радиша је седео у хладовини поред бокса, јео гурманску пљескавицу и пијуцкао „хајнекен“ пиво.

-Зашто си им дао овај бућкуриш?! Хоћеш да се разболе од нездраве исхране!

-Господине, ваши пси су моји најбољи пријатељи, па сам своје следовање дао њима, да и они осете живот достојан човека! Заслужили су...

-А ти си колико видим заглабао пљескавицу!

-Јесам, купио сам је за новац намењен њима. Ја и не заслужујем ништа боље од њихове хране, јер већ живим као најобичнији пас!...

Љубомир Илић